

V letošním roce vzpomíná dovršení prvního století své existence nejen naše republika. Do nového století vstoupila v uplynulých dnech i Českobratrská církev evangelická, vzniklá hned v počátcích samostatného státu. Domažličtí evangelíci vzpomínali letos v listopadu hned dvou významných církevních výročí – 100 let ČCE a 95. let od vzniku samostatného sboru této církve v Domažlicích. V Domažlicích, kdysi slavném, městě české reformace šestnáctého a počátku sedmnáctého století, bylo v roce 1918 podle dochovaných záznamů všeho všudy 5 evangelíků. Díky neúnavnému působení zdejšího gymnaziálního profesora Bohdana Dobiáše, „apoštola Chodska“, jeho bratra Jaroslava, tehdy faráře americké presbyterní církve a plzeňského faráře Karla Machotky vznikla už 24. ledna 1920 v Domažlicích kazatelská stanice Českobratrské církve evangelické a posléze ve čtvrtek 22. listopadu 1923 samostatný sbor. Sbor sdružoval 3333 členů z 39 obcí Domažlicka. V samotných Domažlicích měl 448 členů. Patřily k němu kazatelské stanice Kdyně, Kout na Šumavě a Staňkov. Farářem nově ustaveného sboru se stal Jaroslav Dobiáš, výrazná postava náboženského probuzení v našich končinách, který se i se svojí rodinou vrátil z Ameriky, aby pomohl nově vznikající církvi v jejím evangelizačním působení. Se vznikem sboru ČCE v Domažlicích jsou spojena jména Stanislav Růžek, který byl prvním sborovým kurátorem, Marie Bělohradská, Václav Hach, Jakub Elichar, Emerich Panuška, Jan Paroubek a řada dalších. Pro svoje sídlo zakoupil sbor od Emericha Panušky hostinec Pod hradbami, který převážně z darů od amerických věřících ze sborů, ve kterých působil Jaroslav Dobiáš, celý přestavěl. 28. září 1924 byl sborový dům, který byl přejmenován na Husův dům, slavnostně předán sboru do užívání. Sbor v něm pak sídlil 84 let.

Od listopadu 1923 do dnešních dní prošel sbor dlouhou, a ne vždy lehkou cestou. Protože domažličtí evangelíci nikdy neoplývali hmotnými statky, v předválečných krizových létech se jen s vypětím všech sil jeho členů i duchovního správce podařilo sbor zachránit před zrušením pro nedostatek finančních prostředků. Těsně před válkou a za druhé světové války to byli právě evangelíci, kteří se nejprve aktivně zapojili do pomoci vysídlencům z českého pohraničí v roce 1938 a později spolu s domažlickými skauty a Obranou národa jako první ve městě do protinacistického odboje. Dva členové jejich skupiny Bratrské dílo JUDr. Antonín Žlábek a Jan Procházka zaplatili cenu nejvyšší když byli za protinacistický odboj popraveni v berlínské sekýrárně. V souvislosti s útekem Jana Smudka ukončila popravčí sekera na stejném místě život Smudkova spolužáka, odchovance domažlického sboru a skautu Ladislava Vojtěcha. Farář sboru ThDr. Miloš Bič byl od roku 1940 až do konce války vězněn v nacistických věznicích a koncentracích.

Ani poválečná léta nebyla díky masivní ateistické propagandě příliš lehká, přes to v domažlickém sboru stále zněla povzbudivá slova Písma a přiváděla do něj mladé generace, které přebíraly odkaz svých rodičů a prarodičů. Nové oživení přinesly změny roku 1989, sboru přibyla řada nových členů, aktivně začala pracovat mládež, pro děti se obnovila nedělní škola. Tím největším úspěchem, který sbor v této etapě své činnosti dosáhl, byla výstavba nového sborového domu, který byl slavnostně otevřen právě před 10 léty v sobotu 29. listopadu 2008. U příležitosti vzpomínkových oslav 90. výročí existence sboru převzal v roce 2013 k uctění památky slavného domažlického rodáka, biskupa Jednoty bratrské, jméno Sborový dům Jana Roha.

Domažličtí evangelíci jsou hrdí na svůj sbor a věří, že s Boží pomocí a s jeho požehnáním budou generace jejich dětí a vnuků pokračovat v započatém díle tak, aby se evangelická tradice stala trvalou součástí dějin našeho města.